

CSENDER LEVENTE

Az első balatonberényi író tábor után

Elkezdeni valamit mindig izgalmas. Benne van minden lehetőség, benne van a szervező kreativitása, lelkesedése. Készíti a programtervet, a közösen feldolgozandó szövegeket, megtesz mindent, ami tőle telhető, készül vakon, mert nem tudja, hogy ki lesz az asztal túloldalán – csak annyit, hogy középiskolások az ország határain belülről és túlról. Azt tudja a szervező, hogy felelőssége és kötelessége is a tudását átadni a fiatalabb generációnak, mert az iskolai keretek nem teszik lehetővé ma Magyarországon, hogy a gyerekek a kreativitásukat, írói tehetségüket kibontakoztathassák. Egy diákoknak szervezett író tábor nemcsak hiánypótlás, hanem lehetőség is a tehetséges gyerekek felkutatására és tehetségük gondozására.

Aztán elkezdődik a tábor, és megtapasztalja a szervező, hogy Erzsébet Táborban lenni jó. A tábor a Balatonba torkollik, a konyha kitűnő, a gyerekzsivaj folyamatos. Mindenki végzi a dolgát, a fások faragnak, a korongosok korongoznak, a gyöngyösök fűznek, a mézeskalácsosok díszítik és sütik a mézeskalácsot, de mit csinálnak az írók meg az olvasók? A verselők elmennek a nádfedeles kiülőbe Papp-Für Jánossal, a prózaírók velem jönnek egy szintén fedett helyre, összehajolunk három asztalt, bemutatkozunk, tisztázzuk, hogy ki honnan és miért érkezett a táborba, és elkezdődik a munka, vagyis azon program végrehajtása, amit Szentmártoni Jánossal, a Magyar Írószövetség elnökével egy bő félévvel ezelőtt kitaláltunk.

A foglalkozások háromórásak, az elsőn előrántom Bodor Ádám *Milyen is egy hágó?* című rövid novelláját, közösen felolvassuk, és elkezdjük megbeszélni a műfaj sajátosságait, a kortárs magyar novellát, és leszögezzük, hogy a következő pár napban a rövidprózával fogunk foglalkozni. Aktívak a gyerekek, okos hozzászólásaikkal inspirálóan hatnak egymásra és rám is. Különösen egy Asperger-szindrómás fiúnak vannak érdekes gondolatai.

A délutáni foglalkozásra már hozzák a saját szövegeiket, néhányan több regény megírásán is túl vannak. Érkezik mese, elbeszélés, fantasy, krimi, regényrészlet stb. Megkérem a résztvevőket, hogy válasszanak a saját szövegeik közül rövidet, mert a hosszúakat nincs időnk átbeszélni. A felolvasásokkal kezdetét veszi a négy napos műhelymunka. Végig nagyon iz-

galmas, tanulságos beszélgetéseket folytatunk, amiből mindannyian profitálunk.

A második napra a gyerekek már ismerik egymás szövegeit, mert előző este összejöttek, és önképző körre formálódva olvastak fel egymásnak.

A harmadik nap délutáni foglalkozására meghívott vendégek érkeznek. A prózaírókhoz Bíró Gergely író, a Magyar Napló prózarovatának vezetője, irodalomterapeuta érkezik, aki, miután megbeszéljük a kortárs irodalom sajátosságait, kitűnő foglalkozást tart a gyerekeknek. Az orosz népmese, melyet közösen dolgoznak fel, megtornáztatja a csoportot mind szellemileg, mind érzelmileg, és mély nyomot hagy bennük.

Az utolsó napon összegzünk, elmondja mindenki a véleményét az együtt töltött napokról, azok hozadékaról, aztán a Ki mit tud? vetélkedőről is elhozzuk a második díjat (az elsőt a költők nyerték el).

Összességében azt mondhatom, hogy mindenkinek adott valami többletet az együtt töltött négy nap. A kialakult barátságok, kapcsolatok folytatódnak személyesen és virtuálisan. Az írásaikat azóta is küldöztetik a gyerekek.

Budapest, József körút, nézelődők egy harckocsi ágyújának maradványa fölött. (Fotó: Fortepan/Nagy József)